

Piristen sukuseura ry

www.pirinen.suvut.fi

• Jäsenkirje 2/2016, Savonlinna 08.11.2016

Hyvät Piristen suvun jäsenet.

Tässä kirjeessä on puheenjohtajan tervehdys, julkaistaan kaksi kertaa evakkoon joutuneen, sukuseuran jäsenen Alpo Pirisen henkilötarina, kerrotaan kesän 2016 vuosikokouksesta, hallituksen jäsenten vaihdoksesta, jäsenmaksusta, kesän 2017 sukumatkan ajankohdasta ja esikysely kiinnostavimmista matkakohteista, sekä sukuseuran myyntiartikkeleista ja yhteistiedoista.

Puheenjohtajan tervehdys.

Hyvät sukuseuralaiset, taas on aika vierähtänyt ja eletään marraskuuta, Savonlinnassa on pientä pakkasta ja lunta maassa. Kokoonnuimme kesällä Mikkelissä Kyyhkylän kartanossa, sukutapaaminen, oli yksipäiväinen ja ilmat olivat meille suotuisat. Tapaamisesta Arjan ja Marjutin kertomus jäljempänä. Kesän 2017 sukuretken suunnitelmat, ovat seuraavan kappaleen aiheena ja vastauksia odotellen, joko minulle tai sihteerille. Toivoisin, että tutustutte vaihtoehtoihin ja tekisitte päätöksen mahdollisimman pian, kuitenkin 09.01.2017 mennessä, ilmoitus sitova, koska matkalle lähtiöitä tulisi olla matkasta riippuen 25-30 henkilöä. Se matka, joka saa eniten kannatusta toteutetaan, kaikkien olisi siihen suostuttava.

Hyvää syksyä ja joulun odotusta !

Terveisin puh.joh. Urho Pirinen

MATKA 1.

Muurmanskin matka kesto 5 päivää, lähtö Savonlinnasta-Sallan kautta rajanyli Alakurtti-Kasntalahti-Muurmansi-Petsamo ja sieltä tulo Rajajoosepin kautta suomeen ja yö Inarissa. Venäjällä kaksi yötä, matkaan sisältyy 4 x yötä, 4 aamiaista, 4 illallista, opastettu kiertojelu Muurmanskissa ja matkanjohtajan/tulkin palvelut. Majoitus kahden hengen huoneissa, matkan hinta alustavasti 650-740 €/henkilö. Omalla viisumilla alennus 90 €, matkan ajankohta kesäkuun alku 5-16.06.2017, ohjelma tarkentuu kun matkan kohde selviää,passit tulee olla voimassa .

MATKA 2.

Kiertomatka Savonlinna-Mikkeli-Jyväskylä-Vaasa-Uumaja-Haaparanta-Raahe. Vaasasta lautalla Uumajaan ja yöpyminen siellä, kiertojelut,museokäynti, muut nähtävyydet. Matkan kesto 4 päivää 3 yön majoitus, 3 aamiaista, 3 lounasta, majoitus kahden hengen huoneissa, yhden hengen huone lisäveloitus. Matkan hinta alustavasti 415 €/henkilö, matka edellyttää vähintään 30 henkilöä, matkan ajankohta alkaen 08.06.2017 tai 12-15.06.2017.

MATKA 3.

Kesäretki länsi-suomeem Rauma,Turku tilausajobussilla Joensuu-Kitee-Savonlinna-Mikkeli-Jyväskylä-Rauma-Turku meno paluu. 3X yöpyminen, 3x aamiainen, 2x lounas meno ja paluumatkalla, matkan kesto 4 päivää, hinta alustavasti 410 €/henkilö edellyttää vähintään 25 henkilöä. Käynti kohteita Vuojon kartano, Turunlinna, Naantalin kultarannassa, puffet lounas, kahvit ja kiertojelu. Yhden hengen huone 112 € lisämaksusta, matkan ajankohta kesäkuun alku, kuten muutkin matkat.

Kuten aikaisemmin mainitsin SITOVA ILMOITTAUTUMISET 09.01.2017 mennessä Urho Pirinen 0505281345 tai Salli Perämäki 050 3758674, mikä matka kiinnostaisi.

Arjan ja Marjutin kertomus.

Piristen sukukokous pidettiin 02.07.2016 yksipäiväisenä Mikkeliissä Kyyhkylän kartanossa. Osallistujia oli 30 henkilöä. Mukana, oli myös ensikertalaisia sukuseuran toiminnassa . Jälleen kerran sää suosi kokontumistamme. Kokouspaikkamme historia alkaa, jo kivikaudelta 5000-6000 vuoden takaa. Rautakauden muistona ovat kyyhkylän kalmistot, joista on löytynyt keihäänkärkiä ja solkia. Kyyhkylän historia koostuu monesta kerroksesta. Paikalla käytiin, myös Porrassalmen taistelu 12-13.6 1789, taistelussa haavoittui muumuassa von Döbelin. Kyyhkylästä tuli, myös sotainvaliidien kuntoutus laitos. Vuonna 2003 Kyyhkylän maa-alueet ja rakennukset myytiin Mikkelin kaupungille. Kyyhkylän kuntoutuskeskuksen toiminnasta vastaa kyyhkylä oy. Kokous paikalle ajelimme kauniissa maisemissa, ilmoittautumisen jälkeen jäi aikaa tuttujen ja uusien osallistujien kanssa keskusteluihin. Puolilta päivin saimme nauttia kartanon päärakennuksessa maittavan lounaan. Jonka jälkeen pidettiin, sääntömääräinen yleiskokous, jonka jälkeen hallitus kokoontui uusin jäsenin. Lähtö kahvit saimme nauttia idyllisessä rantakahvilassa aivan veden äärellä, seuraavan kerran tapaamme kokouksen merkeissä 2 vuoden kuluttua Kouvolassa.

KESÄISIN TERVEISIN.

ARJA JA MARJUT

Lapsuus Karjalassa

Olen Alpo Kalevi Pirinen, syntynyt 19.4.1930 Kaalamon kylässä Ruskelassa. Ruskeala oli suomalainen pitäjä Laatokan Karjalassa joka jouduttiin sodan jälkeen luovuttamaan Neuvostoliitolle. Kaalamossa oli syntynyt myös isäni Johannes torpparin pojaksi. Torppa siirtyi perheen omistukseen ja siitä alkoi itsenäisen maanviljelijän taival. Äitini suku oli kotoisin Kymeenlaaksosta Elimäen kunnasta josta perhe oli muuttanut jo ennen äitini syntymää Sortavalan maalaiskuntaan. Äitini vanhimmat sisarukset syntyivät Elimäellä josta kaksi vanhinta veljeä muutti 1900-luvun alussa Kanadaan.

Noin vuoden ikäisenä muutimme samassa kunnassa olevaan Uusi-Matkaselkä kylään josta isäni oli hankkinut Valamo nimisen maatilan. Isäni viljeli maata ja hoiteli sivussa veljensä kanssa myllyä. Valamossa meitä asui lisäksi kaksi vanhempaa veljeä ja sisko sekä kaksi nuorempaa veljeäni.

Kansakoulun aloitin seitsemän-vuotiaana juuri rakennetussa koulussa. Koulussa oli kolme opettajaa ja sinne oli matkaa 5 kilometriä. Talvella matka lyhentyi kolmeen kilometriin, kun hiihdimme sinne jään yli. Opettaja oli mukavanoloinen nainen, mutta minun istumapaikassani tuntui olevan kokoajan jotain ongelmaa. Alkuun meidät laitettiin pituusjärjestyksen mukaisesti istumaan mutta pian minut siirrettiin etupenkkiin. Syytä ei kerrottu. Sama toistui vielä toisenakin vuonna. Opettaja varmaan halusi pitää minua paremmin silmällä. Koskaan en kuitenkaan muista olleeni aretissa tai nurkassa, eikä kotiinkaan laitettu mitään viestiä häiriköinnistä. Tästä ei jäänyt mitään katkeruutta opettajaa kohtaan. Hän hoiti järjestelyt lempeästi ja sujuvasti.

Kolmatta luokkaa ehdittiin käydä noin kaksi kuukautta kun koulu sodanuhan takia suljettiin. Sota syttyikin syksyllä 1939. Todistukset jaettiin tuolloin kaikille merkinnällä –siirretään neljännelle luokalle. Sota jatkui seuraavan vuoden puolelle, kunnes solmittiin välirauha 13.3 1940. Kotimme kuului luovutettavaan alueeseen, jolta väestön oli siirryttävä Kanta-Suomen puolelle. Me siirryimme rajanaapureittemme Laukkasten sukulaistaloon Kiteelle, josta muutimme seuraavana keväänä muitten ruskealalaisten kanssa Hartolaan. Isäni ajeli polkupyörällä ympäri Itä-Suomea,

pohjoisimpana paikkana Kajaani, etsien myytävää maatilaa tai myllyä. Lopulta sellainen löytyi Keski-Suomesta, Leivonmäeltä, Rutalahden kylästä. Siellä oli Tammenmylly-niminen jo hieman ränsistynyt vesivoimalla toimiva mylly-sahalaitos. Sinne muuttimme syyskesällä 1941.

Kommelluksia

Rutalahdessa oli supistettu kansakoulu jossa oli opettajana jo vuosia sitten eläkeiän ohittanut vanha naisopettaja. Hänen johdollaan kävin neljännen luokan, josta ei juuri muistoja jäänyt. Seuraavana syksynä koulussa aloitti vastavalmistunut naisopettaja. Pätevä opettaja jonka olen tavannut myöhemminkin. Tuona vuonna tuli luminen talvi hyvissä ajoin. Me poikien kanssa teimme pienen hyppymäen koulun alueelle ulkorakennuksen taakse. Samasta paikasta lähti myös hiihtolatu, jota hiihdimme välitunnilla. Sekä hiihtämiseen että hyppymäkeen oli lupa. Erään kerran laskiessani hyppyristä alastulo epäonnistui. Toinen suksi irtosi ja tökkäsi pystyyn lumeen sillä seurauksella, että vasemman jalan reisiluu meni poikki yläosasta. Siinä meni hieman tajukin. Opettaja hälytettiin paikalle ja hän toi viltin jolla minut raahattiin opettajan makuuhuoneen sänkyyn. Siirrettäessä minua luut kolahtelivat vastakkain jolloin, kipu oli kova. Sieltä minut vietiin ambulanssilla Jyväskylään sairaalaan, jossa makasin kolme kuukautta selälläni. Kesään mennessä jalka tuli kuntoon ja on kunnossa edelleenkin, 86-vuotiaana.

Joki, josta mylly sai voimansa lähti Rutajärvestä ja laski Päijänteeseen. Joka kevät siitä uitettiin puita pitkälle kesään asti. Uitto varten oli myllyn ohi rakennettu uittoränni jota pitkin puut menivät. Rännin yli meni silta josta voitiin tukkia rännin suu ja sulkea veden meno ränniin. Minua kiinnosti tukkien vauhdikas meno rännissä ja menin kerran seipään kanssa sorkkimaan ohimeneviä tukkeja. Seipääni tarttui kuitenkin kiinni rännin pohjaan ja ohi menevä tukki tönäisi sitä sillä seurauksella, että minä lensin ränniin tukkien sekaan. Uittomies oli melko lähellä ja tilanteen huomattuaan hän sulki tukkien pääsyn ränniin ja juoksi alas katsomaan näkyisikö minua kuohujen ja tukkien välissä. Olin saanut kiinni yhdestä tukista, jonka päälle pääsin osittain ja tästä tukkimiehen avustaman rantaa.

Muutaman päivän kuluttua tapahtumasta tuli uiton työnjohtaja käymään kotonamme ja tarjosi minulle työtä suvantopaikoille uittohommiin, kun en kerta huku pahemmissakaan paikoissa. Näin aloitin työt 10-vuotiaana. Palkka ei ollut kummoinen, muutama marka kokopäivätyöstä.

Jatkosota

Jatkosota syttyi ja suomalaiset valtasivat menetetyt alueet takaisin. Siirtolaisia kehoitettiin palaamaan takaisin entisille asuin-joilleen. Maanviljelijät jopa määrättiin viljelemään maitaan, koska maassa oli elintarvikepula. Isäni lähti takaisin Karjalaan vasta heinänteko-aikaan. Mukaan lähtivät lisäksi kaksi vuotta vanhempi veljeni Pentti ja siskoni Valma joka oli 15-vuotias. Siinä olivat heinämiehet. Työvälineinä oli viikatteet, haravat, heinähanko ja rautakanki. Rautakanki siksi että saatiin lyötyä heinäseipäille reiät. Heinäpeltoa oli niitettävänä 20 hehtaaria. Asuintalomme oli purettu, joten asuimme riihessä joka oli säilynyt ehjänä. Ei työvälineillä muutamassa päivässä saatu paljoakaan aikaiseksi. Isäni etsi hevosia ja työvälineitä. Hän saikin ostettua armeijan varikolta kaksi armeijan käytöstä poistettua hevosta sekä kärkyjen ja rekien puolikkaita joista kasasimme riittävät ajopelit. Nyt vasta alkoi varsinainen heinänteko. Hevoset niittokoneen eteen ja tulosta tuli. Jonkin ajan kuluttua saimme hankittua kaupasta oikean haravakoneen. Pian saapui äiti Valamoon kahden nuorimman pojan kanssa. Vanhin veljeni Pauli oli jäänyt Tammenmyllylle hoitamaan myllyä. Muutimme rantamökkiin joka oli asumiskunnossa ja oli pelloilta vajaan kilometrin päässä. Siinä oli yksi huone, ei sähköä, eikä lamppuöljyä saanut. Heinänteko tuntui pitkäveteiseltä. Tuntui ettei se lopu koskaan, kunnes saimme vankileiriltä vankeja avuksi. Heinänteosta ei kuitenkaan jäänyt mitään henkisiä vammoja. Kävin kesälomillani myöhemminkin vanhempieni luona heinätoissa.

Sotaonni kääntyy

Sotaa oli käyty vuosia asemasotana, kunnes syksyllä 1944 neuvostojoukot aloittivat suurhyökkäyksen Suomen rintamalla. Suomella oli kiire saada rauha aikaiseksi. Rauha tehtiinkin 19.9.1944. Talvisodan aikaiset rajat tulivat uudelleen voimaan ja alue piti

tyhjentää asukkaista viikossa. Tavarat kuljetettiin asemalle ja siviiliväestö evakuoitiin Sisä-Suomeen. Evakuointisuunnitelmat oli tehty jo etukäteen ja jokaiselle oli paikka mihin siirtyä. Perheemme sijoituspaikka oli Vähäkyrö josta meille oli määrätty talo. Isäni oli määrätty Ruskealan kunnan alueen karjankuljetuksen järjestelijäksi. Hän joutui kuitenkin itse ensimmäisen ryhmän vetäjäksi ja siskoni Valma yhdeksi karjanajajaksi. Minä jäin veljeni Pentin ja yhden sotavangin kanssa vielä Valamoon. Isäni oli sopinut sotilaviranomaisten kanssa, että kun sotilaat perääntyvät me puimme ladossa olevat viljat sotilaiden kanssa ja viemme ne sitten asemalle junaan. Sotilaat tulivat ja kertoivat että venäläiset tulevat etuajassa ja kaikkien siviilien on lähdettävä heti pois. Sotilaat laittoivat puimakoneet moottoreineen kuoma-auton lavalle, joka vei ne junaan. Viljat jäi puimatta.

Minulla ja veljelläni oli oma hevonen ja isälläni oli vielä oma hevonen joka oli jo pari päivää aikaisemmin lähtenyt evakkoon. Meillä oli Pentti-veljen kanssa kärryt täynnä tavaraa ja vielä vanki mukana. Aseman seutuvilla oli vielä vankileiri jonne veimme vangin ja näin olimme valmiit lähtöön. Lähdimme viimeisen karjaryhmän mukaan. Ryhmän vetäjänä oli vanhempi mies jolla ei ollut edes omaa hevosta joten hän määräsi minut karjanajajaksi ja otti itselleen minun hevosen istuen kärryissäni. Se harmitti minua. Karjan tahdissa kävely kesti useita päiviä päättyen Rääkkylään. Siellä karja lastattiin proomuihin, joilla karja vietiin Varkauteen josta matka jatkui junalla. Ajoporukka meni eläinten kanssa härkävaunuun. Junamatka kesti pari vuorokautta jonka jälkeen olimme määränpäässämme Vähäkyrössä. Siellä asuimme syksystä kevättälvelle 1945, jolloin pääsimme muuttamaan takaisin Leivonmäelle omistamallemme Tammenmyllylle. Mylly oli ollut vuokralla ja meillä oli vaikeuksia saada vuokralaisia sieltä pois.

Elämää sodan jälkeen

Siellä se elämä jatkui sitten aikuisikään saakka. Isäni hankki pian kuorma-auton jolla aloitimme puutavaran ajon Keski-Suomessa. Kuljetimme mm. isäni myymiä halkoja Jyväskylään. Autonkuljettajan tehtävien ohella kouluttauduin autokoulunopettajaksi. Tässä tehtävässä olin kolmessa samanlaisessa paikassa töissä. Pohjoisin paikka oli Kuusamo ja viimeisin paikka oli Iisalmi jossa

olin tasan kymmenen vuotta. Lisäalassa opetettiin ajamaan sekä myytiin ja huollettiin Volkkareita. Oma tehtäväni oli autokoulun johtaminen ja opettaminen Huttusen autokoulussa.

Kuopioon siirryin 1970 autokatsastuksen palvelukseen. Siihen aikaan autot katsastettiin kadulla satoi tai paistoi. Alkuun ensimmäiset kymmenkunta vuotta tehtävänäni oli tutkintojen vastaanotto ja jonkin verran katsastaa. Katsastuksia tehtiin myös maakunnissa Kuopion läänin alueella kahdesta kolmeen kertaan vuodessa, useimmassa kunnassa. Ne olivatkin melkoisia tapahtumia. Väkeä kertyi seuraamaan katsastuksia kuin parhaina markkinapäivinä. Savolaista huulenheittoa joka kohdistui enimmäkseen asiakkaisiin, harvemmin katsastushenkilöstöön. Kun Savilahteen rakennettiin uusi katsastusasema, nämä maakuntamatkat jäivät pois. Katsastuksessa käymisestä on paljon erilaisia juttuja vaikka paikanpäällä ei syntynyt montakaan vaikeaa tilannetta. Sama tilanne on armeijan käyneillä miehillä. Takanapäin kirotaan kaikki esimiehet korpraalista kenraaliin ja siviilin päästyään kerrotaan vain hauskoja juttuja armeija-ajoilta.

Kuopiossa alkoi tulla kutsuja myös vapaaehtoistoimintaan. Ensimmäiseksi minut kutsuttiin Autoliiton Pohjois-Savon piirinjohtajaksi, jota tehtävää hoidin 15 vuotta. Lisäksi toimin Liikenneturvan Pohjois-Savon varapuheenjohtajana ja kouluttajana sekä Puijon Hiihtoseuran johtokunnan jäsenenä ja hiihtojaoston puheenjohtajana. Puijolla järjestimme mm. nuorten MM-hiihdot, SM-hiihdot ja Pohjois-Savon maakuntaviestit.

Kertomukseni alussa kerroin lapsuus- ja nuoruusvuosista jotka siirtolaisilla ja muillakin saman ikäluokan ihmisillä oli varsin ikävää aikaa. Aikuisikäni koen eläneeni myötäisessä "lounaistuulessa" ystävällisten ihmisten kanssa työtä tehden.

Kerroin alkuosassa opettajastani Rutalahdessa aikana jolloin katkaisin jalkani. Ollessani katsastusmiehenä tämä opettaja soitti minulle, esitteli itsensä ja pyysi käymään perheineni luonaan Suomenjoella. Otin mielelläni kutsun vastaan. Kouluajoista ei puhuttu paljoakaan vaan enemmän sen jälkeisestä ajasta. toisen kerran hän pyysi apuani miehensä kuoleman jälkeen autonmyyntiin ja siihen liittyvään paperityöhön. Saimme auton myytyä ja asiat järjestymään.

Katsastumiesten työhön kuului aika ajoin myös olla liikkuvan poliisin mukana liikenteenvalvonnassa. Siellä tehtäviimme kuului autojen kuntotarkistukset. Näistäkään iskuluonteisista tapahtumista ei tullut mitään negatiivista palautetta, pikemminkin päinvastoin. Eläkkeelle jäin normaalin eläkeiän myötä 63-vuotiaana tyytyväisenä menneeseen aikaan.

ALPO PIRISEN HENKILÖTARINA:

V.2016 Piristen suku/vuosikokous Mikkelissä Kyyhkylän kartanos-
sa.

Vuosikokouksessa puheenjohtajana toimi Urho Pirinen, Savonlinna, pöytäkirjan tarkstajiksi valittiin Heikki Pirinen Kitee ja Olavi Pirinen Kaavi .Kokouksessa kuultiin ja hyväksyttiin toimintaker-
tomukset, tilit ja kuultiin toiminnantarkastajien lausunnot edellis-
iltä vuosilta. Käsiteltiin hallituksenlaatimat toimintasuunnitelmat
ja talousarvioehdotukset vuosille 2017 ja 2018, jotka hyväksyttiin.
Kokous kannatti jäsenmaksujen korotusta viidellä eurolla.Vuo-
den 2017 alkaen perhemaksu 30 € ja 20 €. Jäsenmaksun suoritus
kerran vuodessa. Saaja Piristen sukuseura ry saajan tili: fi69 5290
0220 3737 22 Tilillepanossa tulee näkyä viitenumero, tai maksa-
jan nimi ja osoite, jotta tiedetään keneltä maksu tulee.

Hallituksessa puheenjohtajana jatkaa Urho Pirinen, Savonlinna,
samoin jatkaa muut hallituksen jäsenet, paitsi hallituksesta eroa
pyytäneiden Juha Pirisen ja Alpo Pirisen tilalle valittiin uudet; Tu-
ula Lahtinen, Kivijärveltä ja Kalevi Hämäläinen, Raisiosta.

Kuvassa minä Alpo ja vaimoni Kerttu, takana lapsemme Ossi, Antti ja Outi ikäjärjestyksessä.

*24.02.1993 viimeinen työpäivä -- sitten eläkkeelle!
Viimeinen virkatehtäväni kuljettajatutkinnon vastaanotto. Tämä kuvan nuori nainen sai juuri hyväksytyin ajokokeen todistuksen ajokorttia varten, tässä luovutan todistuksen ja onnitteluni*

MYYNTIARTIKKELIT.

Kylpypyyhe 100x150cm vaaleansininen, hinta 43 €, Uusi myyntiartikkeli; sukuvaakunalla ja nimellä varustettu tilava **huopakassi** hinta 32 €/kpl, **pöytästandardi** sukuvaakunalla (pienoislippu) 35 €/ kpl, **sukuviirejä**(4m) 70 €/ kpl, **vaakunamuki** 11 €/ kpl, **vaakunakilpi** sopii kiinnitettäväksi ulko-oven viereen 25 €/kpl, **vaakunapostimerkkejä** 1,8 € / kpl, **vaakunapinssi** (rintamerkki) 10 € / kpl. **Pikeepaitoja** sukuvaakunalla keltainen miesten ja naisten kokoja m,l,xl hinta 27 € /kpl.

SUKUKIRJAT:

Kaavin Piriset ja **Kiteen Piriset** jäsenhintana 30 € 7 kpl, ja muut 35 €/kpl, **Nilsin Piriset** 14 €/ kpl jäsenille ja muut 17 € / kpl, uuspainatus **Enon Piriset** 4kpl hinta 10 €/ kpl (valokuvien painatus epäonnistunut), professori **Kauko Pirisen** luentolehtinen, **Piristen muutosta** Savoan ja Pohjoiskarjalaan hinta 1€/ kpl.

Lähetyksissä postikulut lisätään kaikkiin yllä olevien tuotteiden hintoihin.

Kylpypyyhkeet, Piristen vaakunalla varustetut kassit ja pikeepaidat ja Kiteen Piriset kirjat tilataan puh.joht. Urho Piriseltä ja muut varastossa olevat myyntiartikkelit sihteeriltä. Molempien yhteystiedot löytyvät jäsenkirjeestä.

Sukuseurasta syysterveisin.

Puheenjohtaja Urho Pirinen
Seiväsjärventie 43 57810 Savonlinna
050 5281345, 015 277878
korjaamo.pirinen@gmail.com

Sihteerini Salli Perämäki
Puronotko 2 40930 Kinkomaa
puh. 050 3758674
s-posti salli.peramaki@luukku.com

Kaikki tuotteet ovat arvokkaita lahjoja suvun jäsenten merkkpäivinä.